

Слънцето дружелюбно подканя животът твари да му се наслаждават до като още не е прикрито отъ гжститѣ есенни мъгли.

Повечето отъ болнитѣ сж излѣзли и впиватъ мълчаливо погледи далечъ въ просторътъ, тамъ кждето сж тѣхнитѣ мили домове, оставили ги преди месеци, преди години, безъ да могатъ да си отидатъ и възвѣрнатъ радостта, която тѣ сж отнѣли съ заминаването си, за далечни и непознати бранни поля. Тжга по роднитѣ стрѣхи вилнѣ по челата имъ, набрѣчкани безъ време отъ мжкитѣ, терзанията и превъзмогването на ужаситѣ на войната. . .

Всички сж щедри съ ласкитѣ си къмъ менъ. Всички се интересуватъ отъ здравето ми. Сълзи отъ умилѣние и жалостъ виждамъ въ нѣкои свѣтло сини очи, които въ време на кървавитѣ бойове сж горѣли отъ злоба и ядъ и зорко сж следили враговетѣ. Всички ме съжаляватъ и азъ чета въ погледитѣ имъ — „живота бихъ си далъ за тебъ“ — а сами тѣ се нуждаятъ отъ подкрепа и близка майчина утѣха.

Азъ обичамъ всички, до единъ. Тѣ ми сж по-близки до сърдцето и до душата, по-близки отколкото майка, баща и братя. Тѣхнитѣ страдания сж и мои страдания, азъ ги изживявамъ заедно съ тѣхъ; тѣхнитѣ радости сж и мои радости. Когато прочита да блика радостта и щастието въ очитѣ имъ, сама се чувствавамъ радостна и щастлива. Азъ винаги съ майчинско чувство предугаждамъ желанията имъ, чета въ очитѣ имъ като въ книга, тѣхнитѣ мисли. Душитѣ имъ сж отворени и чисти, безъ гънки и язвителни пропасти.

И когато съмъ при тѣхъ, азъ съмъ като на почивка, подъ голѣмъ кичестъ брѣстъ, отъ уморителната борба съ смъртта. Ужасътъ и страхътъ веднага ме напушатъ и азъ почвамъ да виждамъ предъ себе си още дни на животъ за страдания, за и отъ чужди мжки и терзания.

Боже мой! повѣрни ми здравето. Не за менъ, за себе си не искамъ нищо, върни ме на тия мили войници, на тия безбрѣжно хвърлили скжпото и милото, за да поднесатъ живота си предъ олтаря на родния храмъ. . .